

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

(ΥΠΟΘΕΣΗ 1/2022)

(i justice)

20 Φεβρουαρίου, 2023

[ΛΙΑΤΣΟΣ, Πρόεδρος.]

[ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ΓΙΑΣΕΜΗΣ, ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ,
ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ – ΑΝΔΡΕΟΥ,
ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, ΣΑΝΤΗΣ, ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ/στές]

1. ΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
2. ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΚΤΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,

Αιτητές

v.

1. ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,
2. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ,

Καθ' ου η αίτηση.

Γ. Τριανταφυλλίδης με Ρ. Πασιουρτίδου (κα) και Θ. Οικονόμου, για Αυτής Τριανταφυλλίδης & Υιοί ΔΕΠΕ, Α. Χρίστου (κα) με Χ. Χριστοπούλου (κα) για Ιωαννίδης, Δημητρίου ΔΕΠΕ και Χρ. Κληρίδης για Φοίβος Χρ. Κληρίδης & Συνεργάτες ΔΕΠΕ, για τους Αιτητές.

Σ. Αγγελίδης, Β.Γ.Ε. με Δ. Λυσάνδρου, Ανώτερο Δικηγόρο της Δημοκρατίας και Ελ. Παπαγεωργίου (κα), Ανώτερη Δικηγόρο της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η Αίτηση.

Η απόφαση του Δικαστηρίου είναι ομόφωνη
και θα δοθεί από τον **Λιάτσο, Π.**

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.: Στον πυρήνα της υπό συζήτηση υπόθεσης βρίσκεται το **Άρθρο 139 του Συντάγματος**, το οποίο δίδει αρμοδιότητα στο Ανώτατο Δικαστήριο «..... να αποφασίζει οριστικά και αμετάκλητα επί κάθε προσφυγής που αφορά σε σύγκρουση ή αμφισβήτηση εξουσίας ή αρμοδιότητας που εγείρεται μεταξύ της Βουλής των Αντιπροσώπων και των Κοινοτικών Συνελεύσεων (οι τελευταίες όπως υπήρχαν με την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας) ή οποιασδήποτε από αυτές, καθώς επίσης και μεταξύ οιασδήποτε οργάνων ή αρχών της

Δημοκρατίας» (ΑΤΗΚ ν. Επιτρ. Ρύθμισης Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων κ.ά. (2005) 3 ΑΑΔ 20).

Γενεσιουργός αιτία της μεταξύ των μερών διαφοράς είναι η Εγκύκλιος Αρ. 1703 (η Εγκύκλιος), που εξέδωσε ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Οικονομικών, στις 19 Απριλίου 2022, κατ' ακολουθίαν προηγούμενης γνωμάτευσης του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 24 Μαρτίου 2022, η οποία αφορούσε στο θέμα του τίτλου Ανεξάρτητων Αξιωματούχων, που προβλέπονται από το Σύνταγμα και διορίζονται από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ειδικότερα, των τίτλων του Βοηθού Γενικού Εισαγγελέα, Βοηθού Γενικού Ελεγκτή και Βοηθού Γενικού Λογιστή της Δημοκρατίας. Ζητούμενο ήταν κατά πόσον ο σωστός τίτλος για τις πιο πάνω θέσεις είναι «Βοηθός Γενικός» ή «Βοηθός Γενικού».

Ο Γενικός Διευθυντής, με την υπό αναφορά Εγκύκλιο, γνωστοποιούσε σε όλα τα αρμόδια τμήματα και υπηρεσίες της Δημοκρατίας, προς τον σκοπό ορθής και ομοιόμορφης διατύπωσης κατά τη χρήση των πιο πάνω τίτλων, ότι οι υπό συζήτηση

Αξιωματούχοι θα πρέπει να αναφέρονται ως «Βοηθός Γενικός» αντί «Βοηθός Γενικού».

Αντιδρώντας, οι Αιτητές εξαιτούνται δήλωση και/ή απόφαση του Δικαστηρίου ότι η πράξη και/ή απόφαση έκδοσης της Εγκυκλίου και/ή η Εγκύκλιος, είναι εξ υπαρχής άκυρη και χωρίς οποιοδήποτε απολύτως νομικό αποτέλεσμα. Προβάλλουν ότι οι Καθ' ων η αίτηση στερούνται αρμοδιότητας και/ή εξουσίας έκδοσης της επίδικης Εγκυκλίου, ότι ενήργησαν καθ' υπέρβαση εξουσίας, ότι παρατηρείται συνταγματική εκτροπή και ότι εντοπίζεται σύγκρουση και/ή αμφισβήτηση εξουσιών και/ή αρμοδιοτήτων, κατά την έννοια των προνοιών του **Άρθρου 139.1 του Συντάγματος**.

Οι Καθ' ων η αίτηση ήγειραν σειρά προδικαστικών ενστάσεων, με επίκεντρο τη θέση ότι η υπό κρίση περίπτωση δεν πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει το **Άρθρο 139**. Ιδιαίτέρως, ότι οι Αιτητές δεν αποτελούν «όργανο» ή «αρχή», ούτως ώστε να νομιμοποιούνται στην άσκηση προσφυγής κατά το **Άρθρο 139** και, επιπρόσθετα, ότι δεν εντοπίζεται σύγκρουση ή αμφισβήτηση εξουσίας ή αρμοδιότητας εν τη έννοια του πιο πάνω Άρθρου. Άμεσα συναρτημένη με τις πιο

πάνω εισήγησεις είναι και η προδικαστική ένσταση ότι οι Αιτητές δεν είναι ενδιαφερόμενα μέρη, στερούνται εννόμου συμφέροντος και δεν έχουν *locus standi* στην προώθηση της παρούσας προσφυγής, αφού η Εγκύκλιος δεν αφορά τους ίδιους «*αλλά του Βοηθό Γενικό Ελεγκτή της Δημοκρατίας ως προς το τυπικό θέμα της διατύπωσης του τίτλου*».

Στην σχετικά πρόσφατη απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ***Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων, Προσφυγή Αρ. 4/2021, ημερ. 24.1.2022***, εξετάστηκαν παρόμοια προδικαστικά ζητήματα. Σε σχέση με το καίριο ερώτημα της ουσιαστικής και, κατά λογική προτεραιότητα, πρώτης προϋπόθεσης ενεργοποίησης της συνταγματικής πρόνοιας του ***Άρθρου 139*** - κατά πόσον δηλαδή συγκεκριμένος αιτητής κατατάσσεται ως «όργανο» ή «αρχή» εν τη εννοία της υπό αναφορά διάταξης – σημειώνεται, στην πιο πάνω απόφαση, ότι το δικαιοδοτικό αυτό θέμα αποτέλεσε αντικείμενο εξέτασης σε σειρά από αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου και προστίθενται τα ακόλουθα:

«Ο όρος «όργανο» ή «αρχή της Δημοκρατίας», όπως εντοπίζεται στην απόφαση **Δημοτικό Συμβούλιο Γεροσκήπου κ.ά. (1996) 3 ΑΑΔ 389**, περιλαμβάνει «..... σώμα οργανικά συγκροτημένο, το οποίο ασκεί πολιτειακή εξουσία σε ένα ή περισσότερους τομείς της κρατικής λειτουργίας.».

Στην απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας **ΑΤΗΚ (ανωτέρω)**, παρατίθενται τα ακόλουθα:

«Η ερμηνεία του άρθρου αυτού, με αναφορά σε όλες τις πτυχές των προνοιών του, αποτέλεσε αντικείμενο εξέτασης πολύ γρήγορα μετά την εγκαθίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η συζήτηση έγινε σε σειρά υποθέσεων, στις οποίες οι αποφάσεις καταλαμβάνουν σχεδόν ολόκληρο τον 5ον τόμο των αποφάσεων του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου. Η πρώτη απόφαση είναι: The Turkish Communal Chamber, and/ through its Social and Municipal Affairs Office And The Council of Ministers, p.59, και η δεύτερη: Dr. Fuat Celaleddin and others And 1. The Council of Ministers and others, p.102. Σ' αυτή την τελευταία υιοθετήθηκε από το Δικαστήριο ο πιο κάτω ορισμός του οργάνου ή αρχής της Δημοκρατίας, που έκτοτε ουσιαστικά ακολουθείται σε όλες τις μεταγενέστερες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου.

"In the opinion of the majority of the court (hereinafter referred to as "the Court") the five Applicants, who are named in the title of this Case, are not, in their capacities "as members of the Turkish Community and as inhabitants of the town of Nicosia", an organ or authority in the sense of Article 139 because, organs or authorities, in the aforesaid sense, are specific juridical creations bearing the features of individual and concrete organic institutions of government and functioning for and on behalf of a primary legal entity, such as the Republic of Cyprus, of which they are organs or authorities in the ordinary meaning of such terms".

(η υπογράμμιση δική μας. Ακολουθεί μετάφραση)

«Κατά τη γνώμη της πλειοψηφίας του Δικαστηρίου (στα επόμενα θα αναφέρεται ως «το Δικαστήριο») οι πέντε Αιτητές, που αναφέρονται στον τίτλο αυτής της Υπόθεσης, δεν είναι, με την ιδιότητα τους «ως μέλη της Τουρκικής Κοινότητας και ως κάτοικοι της πόλης της Λευκωσίας» όργανο ή αρχή, μέσα στην έννοια του άρθρου 139 γιατί, όργανα ή αρχές, μέσα στην πιο πάνω έννοια, είναι ειδικά δημιουργήματα του νόμου που έχουν τα χαρακτηριστικά ξεχωριστών και συγκροτημένων οργανικά θεσμών της κυβέρνησης, που λειτουργούν για και εκ μέρους μιας κατά κύριο λόγο νομικής προσωπικότητας, όπως η Δημοκρατία της Κύπρου στην οποία είναι όργανα ή αρχές με τη συνήθη έννοια αυτών των όρων.»

Στην πιο πρόσφατη επί του θέματος απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας **Υποδιοικητής της Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου ν. Προέδρου της Δημοκρατίας (2013) 3 ΑΑΔ 731**, εξετάστηκε και πάλιν η έννοια των υπό συζήτηση όρων, σε συσχέτιση με την προηγηθείσα νομολογία. Παραθέτουμε το σχετικό απόσπασμα:

«Ορισμός των όρων «όργανο» και «αρχή» δεν δίδεται στο Σύνταγμα, έχουν όμως οι όροι εξετασθεί στη νομολογία. Στην υπόθεση **Celaleddin a.o. v. The Council of Ministers a.o., 5 R.S.C.C. 102**, η έννοια των όρων «αρχή» και «όργανο» ήταν το επίδικο θέμα, με αναφορά στην όλη νομιμοποίηση του αιτούντος, ελέχθησαν δε τα ακόλουθα σχετικά (σ. 105):

«... organs or authorities, in the aforesaid sense, are specific juridical creations bearing the features of individual and concrete organic institutions of government and functioning for and on behalf of a primary legal entity, such as the Republic of Cyprus, of which they are organs or authorities in the ordinary meaning of such terms.»

Εκρίθη λοιπόν ότι οι Αιτητές, υπό την ιδιότητά τους ως μέλη της Τουρκικής Κοινότητας και κάτοικοι της Λευκωσίας, δεν συνιστούσαν «αρχή» ή «όργανο» στα πλαίσια του Άρθρου 139.

Στη ***Muderrisoglou a.o. v. The Council of Ministers, 5 R.S.C.C. 130***, εκρίθη ότι οι Αιτητές, υπό την ιδιότητά τους ως Βουλευτές, δεν ήσαν όργανο εν τη έννοια του Άρθρου 139, παρατηρώντας (σ. 132) ότι:

«... but they form, instead, a part of such an organ, viz. a part of the House of Representatives.»

Ήταν με αναφορά στα ανωτέρω λεχθέντα στη ***Celaleddin*** που στην ***Αυτοκέφαλος Ανωτάτη Ορθόδοξος και Αποστολική Εκκλησία της Κύπρου v. Βουλής των Αντιπροσώπων (Αρ. 4), (1990) 3 Α.Α.Δ. 338***, εθεωρήθη ότι (σ. 351):

«Τα χαρακτηριστικά τα οποία συνιστούν αρχή, με την έννοια του όρου στο Άρθρο 139, είναι:-

- Να είναι θεσμοποιημένη αρχή.
- Να ασκεί κρατική πολιτειακή εξουσία.
- Να είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου.»

Εκρίθη λοιπόν ότι η Εκκλησία δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις αυτές, παρατηρώντας ότι (σ. 356):

«Με βάση τα πιο πάνω, η Ορθόδοξη Εκκλησία της Κύπρου δεν είναι δημιούργημα ή/και δεν έχει υπόσταση θεσμοποιημένη από το Σύνταγμα ή το Νόμο, αλλά είναι ιδιάζων οργανισμός ιδιωτικού δικαίου. Δεν είναι όργανο κυβερνήσεως, ούτε ενεργεί για τη Δημοκρατία. Δεν έχει, ούτε ασκεί κρατική πολιτειακή εξουσία, ούτε υπόκειται στον κρατικό έλεγχο. Ως εκ τούτου δεν είναι «αρχή εν τη Δημοκρατία», με την έννοια του όρου στο εδάφιο 3(δ) του Άρθρου 139 του Συντάγματος και δε νομιμοποιείται στην άσκηση προσφυγής κάτω από το Άρθρο αυτό.»

Κάνοντας αναφορά στην πιο πάνω νομολογία, το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση ***Δημοτικό Συμβούλιο Γεροσκήπου κ.ά. v. Υπουργικού Συμβουλίου κ.ά. (1996) 3 Α.Α.Δ. 389*** παρατήρησε ότι (σ. 396):

«Ο όρος «όργανο» ή «αρχή της Δημοκρατίας » περιλαμβάνει σώμα οργανικά συγκροτημένο, το οποίο ασκεί πολιτειακή εξουσία σε ένα ή περισσότερους τομείς της κρατικής λειτουργίας.»

Να σημειωθεί ότι στην υπόθεση εκείνη εθεωρήθη δεδομένο ότι οι Δήμοι συνιστούν όργανο της Δημοκρατίας.

Αναφορά μπορεί να γίνει και στην υπόθεση **Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου ν. Επιτρόπου Ρύθμισης Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων κ.ά. (2005) 3 Α.Α.Δ. 20**, στην οποία εκρίθη ότι οι διάδικοι ήσαν όργανα της Δημοκρατίας.»

Στη βάση του πιο πάνω νομολογιακού υποβάθρου, η Πλήρης Ολομέλεια έκρινε ότι ο Υποδιοικητής της Κεντρικής Τράπεζας δεν μπορεί να θεωρείται, για σκοπούς του Άρθρου 139, όργανο ή αρχή της Δημοκρατίας καθότι η ιδιότητά του ως ανεξάρτητου αξιωματούχου δεν του προσέθετε αφ' εαυτής την ιδιότητα του «οργάνου» ή «αρχής». Κρίθηκε ότι στην περίπτωση της Κεντρικής Τράπεζας αυτή είναι η θεσμοθετημένη αρχή που, ως πρόσωπο δημοσίου δικαίου, και δη δυνάμει του Συντάγματος, ασκεί τη σχετική πολιτειακή εξουσία. Αυτής είναι οι αποφάσεις που δεσμεύουν την πολιτεία και υπόκεινται σε ανάλογο έλεγχο.»

Στη βάση των προαναφερθέντων, κρίθηκε από την Πλήρη Ολομέλεια στην υπό αναφορά απόφαση στην Προσφυγή Αρ. 4/2021, ότι:

«Προκύπτει αβίαστα από τα πιο πάνω ότι η θεσμοθετημένη από το Σύνταγμα υπόσταση του Γενικού Εισαγγελέα και η εξουσία που ευθέως περιβάλλει το πρόσωπό του, εκπορευόμενη από σαφείς συνταγματικές πρόνοιες, του προσδίδουν την ιδιότητα του «οργάνου» ή «αρχής», για σκοπούς του **Άρθρου 139**.»

Κατά ταυτόσημο τρόπο, λαμβάνοντας υπόψη την υπόσταση, αρμοδιότητες και εξουσίες του Γενικού Ελεγκτή, όπως εκπορεύονται και οριοθετούνται από τις σαφείς συνταγματικές πρόνοιες των **Άρθρων 115 – 117**, είναι η κατάληξή μας ότι η περίπτωση του εμπίπτει στο νοηματικό εύρος του ορισμού «όργανο» του **Άρθρου 139**.

Το καθοριστικό ερώτημα που εγείρεται για εξέταση είναι κατά πόσον υπάρχει σύγκρουση ή αμφισβήτηση εξουσίας ή αρμοδιότητας, στα δύο όργανα, κύρια προϋπόθεση για την εφαρμογή του **Άρθρου 139**, στη βάση του οποίου, το Ανώτατο Δικαστήριο καθίσταται αρμόδιο για την επίλυση διαφορών μεταξύ αρχών ή οργάνων της Δημοκρατίας.

Η προσβαλλόμενη πράξη ή απόφαση, για να εμπίπτει στα όρια εφαρμογής του **Άρθρου 139**, θα πρέπει απαρεγκλίτως να παραβιάζει, να συγκρούεται ή να θέτει υπό αμφισβήτηση τις εξουσίες ή τις αρμοδιότητες του προσφεύγοντος οργάνου. Είναι η παραβίαση

των κατοχυρωμένων εξουσιών οργάνου ή αρχής που ενεργοποιεί την επίκληση του ως άνω Άρθρου. Η απλή διαφωνία μεταξύ οργάνων ή αρχών συνιστά σύγκρουση ή αμφισβήτηση μεταξύ τους - που διαφοροποιείται από παραβίαση εξουσιών ή αρμοδιότητας - και το **Άρθρο 139** προσφέρεται για μια τέτοια διαφωνία, υπό την απαραίτητη όμως προϋπόθεση, τα υπό αναφορά όργανα να επηρεάζονται από συγκεκριμένη πράξη που έλαβε χώραν ή που πρόκειται να γίνει (**Σύνταγμα Κυπριακής Δημοκρατίας, Α.Ν. Λοΐζου, σελ. 319-320, Δημοτικό Συμβούλιο Γεροσκήπου (αυωτέρω)**). Συνεπώς, δεν αρκεί απλώς και μόνο διαφωνία ή αμφισβήτηση ως προς την αρμοδιότητα ή εξουσία οργάνου να ενεργεί κατά συγκεκριμένο τρόπο, εάν, ως αποτέλεσμα της επίδικης πράξης, δεν εντοπίζεται επηρεασμός του προσφεύγοντος οργάνου.

Όπως επιβεβαίωσε και η Πλήρης Ολομέλεια στην προαναφερθείσα προσφυγή αρ. 4/2021:

«Οι όροι «σύγκρουση» και «αμφισβήτηση εξουσίας», έχουν ερμηνευθεί διασταλτικά. Είναι παραδεκτή η επίκληση του υπό αναφορά άρθρου προς επίλυση διαφοράς η οποία ανακύπτει, όπου προκύπτει διαφωνία ως προς τα όρια των αρμοδιοτήτων μεταξύ οργάνων ή όπου προκύπτει ανάληψη εξουσίας από ένα όργανο, η

οποία αμφισβητείται από άλλο. Σε κάθε περίπτωση, αντικείμενο της δίκης είναι η εγκυρότητα της πράξης ή απόφασης, η οποία προκαλεί τη σύγκρουση ή δημιουργεί την αμφισβήτηση (**Δημοτικό Συμβούλιο Γεροσκήπου κ.ά. ν. Υπουργικού Συμβουλίου (1996) 3 ΑΑΔ 389**).»

Στην ενώπιόν μας περίπτωση η προσβαλλόμενη εγκύκλιος δεν εμπίπτει στα πιο πάνω πλαίσια. Η κατά τους Καθ' ων η αίτηση ορθή διατύπωση των τίτλων των υπό συζήτηση Αξιωματούχων, πιο συγκεκριμένα στα όσα αφορούν την Ελεγκτική Υπηρεσία της Δημοκρατίας, δεν οδηγεί σε διαφωνία, σύγκρουση ή αμφισβήτηση εξουσίας ή αρμοδιότητας μεταξύ των μερών, εν τη εννοία του **Άρθρου 139**. Τούτο διότι, η όποια εξουσία ή αρμοδιότητα δεν πηγάζει από τη λεκτική διατύπωση του τίτλου συγκεκριμένου Αξιωματούχου ή την ορθή απόδοσή του. Οι εξουσίες και αρμοδιότητες εκπορεύονται, εν προκειμένω, από το ίδιο το Σύνταγμα και, ως προς τούτο, δεν υποδείχθηκε, ούτε βεβαίως και υπήρξε οποιαδήποτε παρέμβαση ή αμφισβήτηση, είτε έμμεσα, είτε άμεσα. Οι συνταγματικές πρόνοιες, κατά τρόπον σαφέστατο, προβλέπουν τα όρια εξουσίας των δυο Αξιωματούχων της Ελεγκτικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας και αποτυπώνουν το βάρος του θεσμικού τους ρόλου.

Η συνταγματική επιταγή της παραγράφου 2 του **Άρθρου 115**, σύμφωνα με την οποία ο Γενικός Ελεγκτής προΐσταται της Ελεγκτικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας και ο Βοηθός έπεται αυτού, αλλά, ιδίως, η συνταγματική επιταγή των **Άρθρων 116 και 117** σύμφωνα με τα οποία τον έλεγχο και «*πάσαν ετέραν εξουσίαν υπηρεσίαν ή καθήκον*» διενεργεί ο Γενικός Ελεγκτής βοηθούμενος από τον Βοηθό, δεν επηρεάζεται, ούτε τελεί υπό συζήτηση ή αμφισβήτηση στην ενώπιόν μας περίπτωση, ως απόρροια της έκδοσης της επίδικης Εγκυκλίου.

Είναι οι πιο πάνω συνταγματικές διατάξεις που καθορίζουν το πλαίσιο και την ευρύτητα των εξουσιών που απονέμει το Σύνταγμα στον κάθε Αξιωματούχο και όχι βεβαίως η λεκτική αποτύπωση του τίτλου του από την οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία.

Υπό το φως των πιο πάνω δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις επίκλησης του Άρθρου 139 του Συντάγματος και κατά συνέπεια η προσφυγή απορρίπτεται.

Η απόφαση του Δικαστηρίου να κοινοποιηθεί αμέσως προς πάντα τα ενδιαφερόμενα μέρη και προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, προς εφαρμογή των διαλαμβανόμενων στο Άρθρο 139.6 του Συντάγματος.

Α.Ρ. ΛΙΑΤΣΟΣ, Π.

Κ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.

Γ.Ν. ΓΙΑΣΕΜΗΣ, Δ.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

Χ. ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.

Δ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Δ.

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ-ΑΝΔΡΕΟΥ, Δ.

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Δ.

Ν. ΣΑΝΘΗΣ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

ΣΦ.

